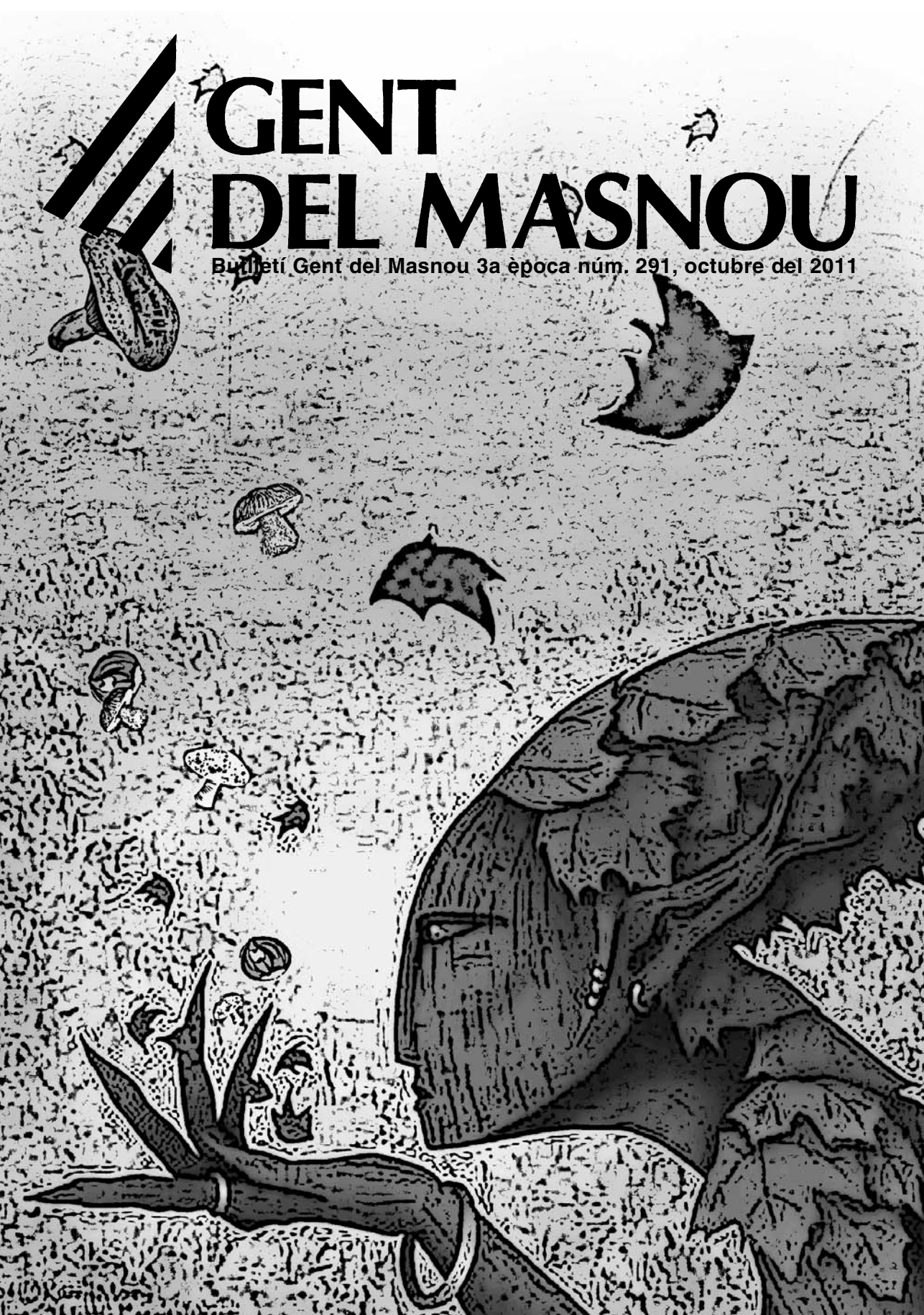

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 291, octubre del 2011

Pere Alabau

Obres i Reformes

Especialitat en cuines i
cambres de bany

Lluís Millet, 43 bx.

629 773 331 el Masnou

pere-alabau@hotmail.com www.perealabaureformes.com

Genis Oliveras

Tallers Masnou. 88 anys al seu servei

Exposició i venda: Àngel Guimerà, 14. Taller: Puerto Rico, 28 Tel. Fax: 93 540 31 57 el Masnou

Alcon®

Camil Fabra, 58 · Apartat de correus, 2
Tel 93 497 70 00 · Fax 93 497 70 10

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: *La Tardor escampa. Taller de Publicitat* (adaptació lliure d'un dibuix d'Internet)

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Primerísim

FE D'ERRATES:
Al butlletí de setembre,
li corresponia el
número 290.

TROBADAXII PLAQUES CAVAMASNOU 2011

Diumenge, 27 de nov.
Info. 93 555 46 58 - 93 555 04 52

NOU CARNET DE SOCI

Als socis a qui encara no ha estat possible de presentar-nos el formulari de petició del nou carnet/targeta de soci de *Gent del Masnou*, us agraïrem que, al més aviat possible, ens el feu arribar al local social amb les dades complimentades.

**JA ÉS A LA VENDA LA LOTERIA
DE NADAL DE GDM**

60169

ALS COMERÇOS DE LA VILA

Editorial

RETALLADES

Ara sí, immersos de ple en la tardor i amb la represa del ritme en les activitats bàsiques que fan girar la nostra societat: l'escola i la feina, afrontem la nova temporada amb renovades esperances i projectes, però també, s'ha de dir, amb la càrrega feixuga de molts fantasmes i dubtes que ens acompanyen, herència d'uns quants anys d'excessives alegries i descontrol genera, i que cada cop se'ns fan més evidents en pròpia carn, com per exemple i sense excloure'n d'altres de tanta o més gravetat:

La creença en una Europa unida per l'euro i pels objectius polítics i socials comuns que havien d'anivellar països rics i pobres del vell continent, no està complint, per ara, les expectatives i creix el desconcert davant els desequilibris econòmics que ofeguen països com Grècia i altres que, tard o d'hora, s'hi afegiran (posem la barba a remullar?) si no es produeix un cop de timó espectacular en les directrius que guien l'esdevenir del somni europeu.

A casa nostra, les retallades pressupostàries que castiguen, entre d'altres, sectors bàsics com la sanitat o els serveis assistencials a cura de les persones grans o discapacitades. Mesures impopulars que probablement calia fer, però que han aixecat molta polseguera i descontentament entre els professionals afectats i un gran rebombori social entre els usuaris.

La *bancairització* de les caixes catalanes amb la pèrdua de l'essència social que les ha distingides sempre, i que passen a ser controlades en major o menor grau pel Banc d'Espanya a causa, per una banda, de l'exigència desmesurada de les normatives dictades per aquest, però, també s'ha de dir, a resultes de la mala gestió realitzada per les mateixes entitats, presoneress del monstre immobiliari alimentat entre totes.

Més a prop nostre, la situació econòmica municipal del Masnou que, com a tants altres ajuntaments catalans, presenta seriosos problemes de tresoreria per afrontar els compromisos adquirits pels governs anteriors (vegeu la darrera edició d'"el Masnou viu"), amb xifres preocupants que hipotequen el present i el futur més immediat del municipi.

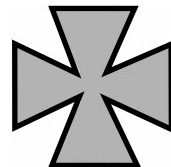
Aquests i altres exemples que per espai hem deixat al tinter, ens menen a afrontar la situació fent uns quants forats més al cinturó, tant a nivell domèstic com municipal, de país i d'estat, si no volem que això acabi com *el rosari de l'aurora*. Cal recuperar vells conceptes d'estalvi que la falsa abundància ens va fer arraconar per suposadament antiquats. A nivell domèstic, ja sabem prou el que ens toca a cadascú, només faltaria; a nivell de les administracions municipal, catalana i estatal, són els polítics els qui, en primer lloc, han de donar exemple de responsabilitat reduint privilegis i prebendes creades, i s'han d'esprèmer el màgic per reconduir la situació amb directrius d'austeritat de debò, prioritzant allò que és socialment intocable i deixant a l'aigüera tot allò que no ho és tant i que pot esperar temps millors, que tard o d'hora vindran, no ho dubtem, sobretot si no perdem de vista aquella cèlebre dita de l'entrenador del Barça, Pep Guardiola, recent medalla d'or del Parlament de Catalunya: ... *si ens llevem ben d'hora i penquem, som un país imparable...*

Som-hi,

El President

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
ELS RELLOTGES DE SOL PARLEN (XIV) per E. Pujol	6
LA PUNTA DE LA LLENGUA (28) per Esteve Pujol	6
LES COMPARACIONS ODIOSES per J. Camps	7
QUE ALGÚ EM PASSI LA SAL per Joan Maresma Duran	8
A CONTRACOR sèrie negra per Ramon Serra	9
L'EQUILIBRORUM per Jaume Boadella	10
LA CORAL XABEC A L'11 DE SETEMBRE per Esteve Pujol	11
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray	12
AGRUPACIÓ SARDANISTA EL MASNOU	14
ALLÀ MATARÓ HI HAVIA UN TRANVIA per J. Condeminas	15
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany	16
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart	17
PARLEM DE LLIBRES per Pere Martí Bertran	19
GENT DEL MASNOU INFORMA	21
ARRAN DE SOL per Plèdubuit	22
LA CUINA DE L'ANTÒNIA	22

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Octubre 2011

1	dissabte	Aymar
2	diumenge	Aymar
3	dilluns	Fàbregas
4	dimarts	Ocata
5	dimecres	Dominguez
6	dijous	Aymar
7	divendres	Viayna C
8	dissabte	Ocata
9	diumenge	Ocata
10	dilluns	Viayna C
11	dimarts	Riera
12	dimecres	Riera M. de Déu del Pilar
13	dijous	Ocata
14	divendres	Fàbregas
15	dissabte	Dominguez
16	diumenge	Dominguez
17	dilluns	Fàbregas
18	dimarts	Aymar
19	dimecres	Ocata
20	dijous	Riera
21	divendres	Dominguez
22	dissabte	Fàbregas
23	diumenge	Fàbregas
24	dilluns	Aymar
25	dimarts	Viayna C
26	dimecres	Riera
27	dijous	Fàbregas
28	divendres	Ocata

29	dissabte	Viayna C
30	diumenge	Viayna C
31	dilluns	Dominguez

Novembre 11

1	dimarts	Dominguez	Tots Sants
2	dimecres	Fàbregas	
3	dijous	Viayna C	
4	divendres	Fàbregas	
5	dissabte	Aymar	
6	diumenge	Aymar	
7	dilluns	Riera	
8	dimarts	Fàbregas	
9	dimecres	Viayna C	
10	dijous	Dominguez	
11	divendres	Aymar	
12	dissabte	Ocata	
13	diumenge	Ocata	
14	dilluns	Dominguez	
15	dimarts	Aymar	
16	dimecres	Ocata	
17	dijous	Viayna C	
18	divendres	Fàbregas	

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9,30 del matí a 9,30 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

h o c r e c f a n t à s t i c a b u s t i a n o b e r t a

Les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran** amb el **nom i cognoms** de l'autor o inicials. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no tindrà correspondència amb els seus autors.

DIGNIFIQUEM AL NOMENCLÀTOR MASNOVÍ!

Fa anys (diguem que trenta-cinc) que podem (?) posar als nostres carrers i places els noms que desitgem; per tant, ja seria hora que, després de la primera ona regenerativa que es va fer ja fa un munt d'anys, traient-ne els més rellevants de la dictadura, féssim la segona, fent una revisió a fons i destriant el gra de la palla.

A voltes, algun dels noms que llegireu a continuació us poden semblar que no tenen cap màcula, però si repassem quan foren posats, i sobretot el perquè, aleshores potser ho veurem més clar.

Només n'he triat uns quants, els que més significat poden tenir, tot i que n'hi ha més. Són aquests:

-**Carrer NAVARRA**. Nom, en castellà, d'un territori, ara de l'estat espanyol, que havia estat el regne de Nafarroa, territori vinculat sovint als territoris que conformaven la corona catalano-aragonesa. Li va ser posat en honor, sembla ser, del **TERCIO DE NAVARRA**.

- **Carrer ITÀLIA**. Aquest carrer era el que en temps de la república es va dir, sembla ser, d'Antoni Suñol i Pla, pilot, empresari i polític masnoví. Un gran patriota. L'hi canviaren per Itàlia en honor del *Duce Mussolini*.

- Avinguda **MARE DE DÉU**

DEL CARME. Nom que, com els anteriors, li fou posat per la dictadura. Aquesta advocació de la Mare de Déu és una advocació totalment aliena al nostre país. Fou posada fa més de cent anys com a patrona de la marina, per suplantar la que teníem des de temps ancestrals els catalans, sant Elm.

- Avinguda **MARE DE DÉU DEL PILAR**. Igual que els altres, posat per igualar els nostres patronímics, ja que, tot i ser patrona d'Aragó, fou escollit per ser patrona de la Hispanitat, per allò del dia de la Raza.

- Plaça **RAMÓN Y CAJAL**. Aquesta plaça, dedicada a un gran científic i premi Nobel, no deixa de ser alhora el d'un acèrrim enemic de Catalunya. El dictador el feu marquès a títol pòstum.

- Places d'**ESPANYA** i de la **VILA DE MADRID**.

D'aquesta places, no crec que calgui dir res, el seu nom ja ho diu tot. Tants altres noms com hi ha!

- Etc., etc.

Quan es fes aquesta revisió, s'hauria de triar noms catalans o internacionals que realment cal honorar. I, si no es vol treure un *sant* per posar-n'hi un altre, es poden posar els noms populars, els que sempre el poble els ha dit.

Atentament,

Joan Muray

HA QUEDAT BEN CLAR

Acabo de llegir el butlletí municipal "El Masnou Viu" on el Sr. Birba, actual regidor responsable de les Finances de l'Ajuntament, desgrana amb tota mena de detalls la delicada situació heretada de l'anterior govern bipartit, sobretot a partir del 2007. Crec que ho fa amb el rigor de qui és tècnic en la matèria i amb l'elegància i educació que el caracteritza; res doncs a criticar-li.

Unes pàgines més endavant l'anterior regidor d'hisenda intenta rebatre, amb molt bones maneres, s'ha de dir, l'escandalosa situació econòmica que ens ha deixat, minimitzant la crueltat de les xifres. De totes les raons que exposa per justificar la disbauxa de la despesa, m'ha cridat l'atenció l'esforç que fa per deixar ben clar que el deute, que ens hipotecarà durant molts anys, ha significat l'increment patrimonial més important que mai ha tingut el nostre, ara depauperat, Ajuntament, i amb tota fredor insinua que l'únic que s'ha de fer és tornar-lo; caram amb el Sr. Gual i la seva visió socialista de la vida, només hagués faltat que el "nyap" de Roger de Flor 23, els pisos i aparcaments del mercat vell, el quarter de la G.Civil etc... no incrementessin el patrimoni... Home, posats a fer, encara ens hem quedat curts... oi?

Ah!, i no val a dir que tots els municipis estan igual, perquè no és veritat, n'hi ha molts, per sort, que quan el 2007 varen venir les vaques magres feren els deures i s'ajustaren a la realitat, i no cal anar gaire lluny a trobar-los, si més no

al costat de casa en direcció a Mataró, almenys n'hi ha un parell.

Marià Aran

NIT D'HAVANERES

I ...

El passat 24 de setembre vaig anar a la cantada d'havaneres de la plaça d'Ocata. Com cada any, va ser una nit màgica, amb cançons i un bon cremat, que ens portaren a un passat molt mariner, i acabàrem cantant tothom.

Però aquest any vaig tenir una gran sorpresa quan en Lluís Valls, en fer el pregó d'entrada a la cantada, va recordar a una persona per a qui el mar formava part de la seva vida, en Palemó Anglès. Varen ser paraules molt emotives dites per en Lluís, que demostrà el gran efecte que compartien.

Jo, com a vídua d'en Pale, i els meus fills li donem les gràcies pel gran record que va tenir d'ell evocant xerrades, anècdotes i fets del seu mar tan estimat.

Moltes gràcies, Lluís i grup Borinquen.

Maria Cid i Busquets
i fills, Pale i Àlex.

SEIENTS RESERVATS

Davant la pregunta "I tu què ets o a què et dediques?", em vénen ganes de dir: Sóc cuinera. Però? És al que dedico més hores del meu dia. Comprar, cuinar. Migdia, vespre. Sovint a la cuina. Però què? També sóc mestra de dibuix. M'encanta. I què més? Ah, sí. I tant! Sóc a l'AMPA. I moc una altra associació cívica. També, també sóc amant de la meua parella i mare de les meves filles. I Regidora. Molt important per a mi, m'ocupa moltes

Continua la pàgina següent

Ve de la pàgina anterior

hores i gran part del meu pensament. I doncs? A un acte hi vaig jo, cuinera, mestra, AMPA, EMA, amant, mare i regidora. Caram. I si a cada faceta del meu pensament correspongués un reservat, no hi hauria prou seients. I això

va per a mi i va per a més gent. Què vol dir que a una cadira trobi Regidora? I on són les altres? I a cada honorable assistent algú ha tingut la cura d'adequar el seu seient al seu quefer? Ah, no? Doncs més val que no es faci per ningú. Perquè si em parles de qualsevol

tema, mil persones abans que jo haurien d'ocupar la fila. Si és per honorable, si és per compromesa. Sort en tenim al Masnou que tantes grans i bones persones hi ha. No només al consistori. On el compromís és manifest i la dedicació honora els que conec. Em

trec el barret. Però és que no és raça a part ni oportuna, sinó bona gent, com trobo a cada afer. I, si som com tots els que trobo, que allà em trobin i també a ells. Que no hi ha ni ells ni naltros, sinó un munt de bona gent.

Núria Fusellas Gaspà

ELS RELLOTGES DE SOL PARLEN (XIV)

Per Esteve Pujol i Pons

Ja fa molt de temps que els rellotges de sol no us dieuen res, lectors del Butlletí.

Bons amics i amigues em van enviant de tant en tant troballes de frases en les seves excursions i viatges. Des d'aquestes pàgines vull agrair-los que se'n recordin i la bona voluntat d'enviar-me-les.

Aquí teniu les que he anat desant durant tots aquests mesos; alguna havia aparegut en articles anteriors, però no em sap pas greu de repetir-la, encara que només sigui com a mostra de remerciament als qui me les han trameses.

ME LUMEN VOS UMBRAVERIT

(potser devia dir *Meum lumen vos umbraverit*)

La meua llum us hauria fet ombra

Rectoria (enderrocada) de St. Esteve del Coll. Llinars del V.

AD SOLE LUMINEM UT OMNIA LABOR SALUTEM

(el text llatí em sembla poc ortodox i força el·líptic; la primera frase és, per a mi, incoherent; la segona potser hauria de dir *Ut omnis labor*) (Que) jo il·lumini amb el sol per tal que tota feina (porti) la salvació.

Masia al recinte de Torribera. Sta. Coloma de Gramenet

HORA EST DE SOMNO SURGERE

És hora de llevar-se del son = ja és hora que us desvetlleu.

(Rm 13,11) *Església d'Ulldemolins*

QUAN EL SOL RIU D'ALEGRIA JO DIC LES HORES DEL DIA.

Plaça de Seva

A SOLIS ORTU USQUE AD OCCASUM LAUDABILE NOMEN DOMINI

Des de la sortida del sol fins a la posta és lloable (=lloeu) el nom del Senyor. (Salm 113 (112),2)

Parròquia d'Hervás (Salamanca)

PELS CAMINS DEL CEL EL SOL VA FENT VIA

MIRA QUINA HORA ÉS I APROFITA EL DIA.

Sant Pere del Bertí

HORA FUGIT

El temps (l'hora) fuig. Plaça Major de Pont de Suert

SENYALO HORES SERENES

Mas Corts. St. Fost de Campsentelles.

Crta. Badalona-Mollet

QUI TÉ SOL, QUÈ MÉS VOL?

El Molí. La Roca del Vallès

L'HORA QUE VEUS ÉS L'HORA QUE VIUS.

L'Ametlla del Vallès

La punta de la llengua (28)

Per Esteve Pujol i Pons

Continuem amb el tema de **EL** i **AL**.

Diguem que trobem **AL** (**A+EL**) sobretot (alerta!, dic sobretot) davant d'un complement indirecte i d'un circumstancial de lloc. Refresquem idees!

El complement indirecte és aquella persona que rep alguna cosa, a qui donem quelcom. Per exemple, *Dono el regal AL NEN*; *Pago el deute AL PROVEÏDOR*; *Envio el paquet AL JOSEP*; *Demano perdó AL MEU COSÍ*; *Escriu una carta AL PARE*; *Recomano el meu nebot AL DIRECTOR*; *Dic la veritat AL QUI M'HO DEMANI...*

Mireu que el complement indirecte (en majúscules), el substituïm per **LI**: **LI** dono el regal; **LI** pago el deute; **LI** envio el paquet; **LI** demano perdó; **LI** escriu una carta; **LI** recomano el meu nebot; **LI** dic la veritat...

El complement circumstancial de lloc indica, evidentment, un lloc, i pot portar **A** o **AL** en molts casos. Per exemple, *Visc AL MASNOU*; *Vaig sortir AL BALCÓ*; *Anava AL VENDRELL*; *Treballava AL DESPATX*; *Dormia AL LLIT*; *Buscava la pilota AL PATI*; *Llegia llibres AL PARC*; *Enraonava amb tothom AL CAMÍ RAL...*

Fixeu-vos també que aquest complement circumstancial (en majúscules), el substituïm per **HI**: **HI** visc; **HI** vaig sortir; **HI** anava; **HI** treballava; **HI** dormia; **HI** buscava la pilota; **HI** llegia llibres; **HI** enraonava amb tothom...

Continuarem.

LES COMPARACIONS ODILOSES

Per Joan Camps i Ortiz

No és la primera vegada que demano excuses per pontificar ofuscat en les meves conviccions. Són errors que cometo sovint quan l'eufòria conscient m'eclipsa la possibilitat d'albirar la llum amagada anàrquicament en el meu inconscient. A l'article del mes passat, tot i aportar l'atenuant d'haver avisat que les meves facultats mentals no estaven prou centrades, vaig sentenciar un pensament que era una solemne bajanada. Vaig gosar afirmar que **la vida era quelcom més que un partit de futbol**. Se'm va escapar aquesta afirmació tan gratuïta, negant el que a ulls de tots, setmana darrere setmana, és incontestable per obvi i per evident. Preguntar-me avui a mi mateix si hi ha alguna cosa més important que el futbol, m'ha portat a fer aquesta greu esmena, en adonar-me que partia d'un error anterior, potser pitjor, en creure'm que el més important de la vida era la política.

Permeteu-me, doncs, que dediqui aquest full a la tasca controvertida que, per impuls de la raó, fa maquinari el pensament humà: la comparació odiosa o l'acte de comparar. Un exercici interessant quan hom es posa a mesurar els nombrosos punts de semblança i els pocs de dissemblança que hi ha entre aquest valors tan vitals per a la societat civil, com són per una banda la política i per l'altra el futbol. En principi, el futbol i la política són dos espectacles alienants que se solapen i ocupen les dues terceres parts dels mitjans de comunicació, entre els quals la televisió marca la pauta del que és important i el que no ho és. No descobreixo cap secret si dic ara i aquí que el dilema shakespearà del *to be or not to be*, el dilema de ser o no ser, depèn de si se surt a la *tele* o no, ja que tots sabem que, si hom no surt a la *tele*, senzillament: no existeix!

Si analitzem els personatges del futbol i la política, ens ve de seguida aquest tuf de mafiós que tan bé conjumina Silvio Berlusconi, que governa Itàlia i

el club de futbol AC Milan com si fossin casa seva.

El futbol, igual que la política, també fa plorar pobres i rics; bé si no plorem emocionats i amb llàgrima viva, com a mínim ens posa molt tous. Si avaluem el ressò, potser l'enveja o el menyspreu, que ha causat el petó d'en Piqué i la Shakira en el concert de Barcelona i el comparem a la rebotada impetuosa d'en Dominique Strauss-Kahn i la Nafissatou Diallo a Nova York, ens caldrà justificar la semblança aplicant la "regla de tres inversa" i entendrem el que és un impuls eròtic intel·ligent i natural d'un jugador de futbol i la imposició masculista, barroera, d'abús d'un polític podrit de poder, ara aspirant a ser Òscar del cinema pornogràfic.

Els equips de futbol són com els ajuntaments, la majoria també van justos de pressupost per una tendència inevitable dels respectius governs i directives a estirar més el braç que la màniga i malbaratar els diners regalats pels vilatans o pels aficionats, siguin de carnet o de taquilla. Però aquí cal remarcar la dissemblança: no és el mateix pagar a la força per l'espectacle inoperant i depriment de la gestió política que pagar voluntària-

ment per veure el teu equip de l'ànima i patir amb submissió i plaer masoquista quan a vegades perd. A ningú no se li passa per alt que, quan el teu equip de futbol no va ben classificat, la llei de l'oferta i la demanda talla colls dels jugadors maldestres, i encara d'entrenadors, cap a la tercera regional. Per als polítics és diferent; quan entren al govern signen per a quatre anys amb salari blindat i, si no fan gols, cap problema, si s'arramben bé a un padrí que surti a la fotografia, el líder els premia amb quatre anys més de salari blindat només per seguir dient al

seu mentor "Senyor! Sí Senyor".

De la mateixa manera que el futbol competeix a la Copa, la Lliga i la Champions, la Política ho fa a les Municipals, les Autonòmiques i les Generals; dues galàxies on, a la del futbol, el Barça i Reial Madrid tenen la paella pel mànec i tots els altres van afamats per les engrunes que els deixen, mentre que a la galàxia política també són el Partit Popular i el PSOE que orquestrin i manegen a tort i a dret amb antull de prenyada carrinclona sense cap encert, graponers posant aeroports i trens en el desert i embrutant tant com poden l'impressantable text constitucional. En aquest cas, la semblança també requereix l'apreciació inversament proporcional. La competició galàctica del futbol no ens enganya, es tracta de fer gols i els qui cobren per fer-ne en fan tants com poden per honor i gràcia dels colors que defensen i en nom de socis i aficionats, mentre que els polítics, tot i fent molts gols, com que defensen prioritàriament anar tirant de la rifeta del partit que els acarona, els gols que fan i els que es deixen fer són sempre en porteria pròpia; així va Catalunya!

Que algú em passi la sal

Per Joan Maresma Duran

Gairebé tothom se sent intimidat pels números i per les "veritats científiques". Algú recolza una beneiteria en estadístiques i allò és acceptat sense més indagacions. És el que passa, per exemple, amb les afirmacions –taxatives i dogmàtiques algunes– que escoltem a la televisió o llegim als diaris: *la llei seca* –el control d'alcoholèmia practicat a moltes ciutats brasileres els caps de setmana– ha salvat 5.349 vides (la xifra és meva; ni la recordo ni ve al cas) aquest any. I jo em pregunto, com és possible saber això? Es busquen el diumenge els vius que circulaven en cotxe la nit anterior i se'ls pregunta si no van beure per *la llei seca*? I si haguessin begut, s'haurien mort? Com és que se saben, i amb tanta precisió, els possibles morts que no ho són? No sé quina és la fórmula...

El mateix passa amb les novetats publicades a les pàgines de ciència dels diaris. Cada dia algú revela quelcom totalment desconegut i ho trobem un consol en aquesta vida, sobre la qual tan poca cosa sabem i en la qual l'única certesa és la mort. Una veritat científica sembla que ens dona la sensació que el món, parcialment, pot ser explicat: si no la creació, sí almenys el seu funcionament. I el que pot ser explicat, pot ser controlat. Encara que també parcialment, ja que la natura ens fa veure de tant en tant que no és ben bé així.

Imagino que, per a la majoria dels lectors de les revistes i dels diaris, els científics són una mena de comunitat amb un intel·lecte superior, diferent del comú dels mortals i immune a qualsevol debilitat. Fins i tot podríem creure que viuen en un lloc apartat, en un laboratori immens, on són llei les veritats objectives, imparcials i indiscutibles.

I aquestes veritats científiques van canviant amb el pas del temps, com tots ho hem vist. Així, de memòria, tothom es recorda de l'ou, un déu antigament, demonitzat contemporàniament i ara redimit i fins i tot recomanat. O el

temps en el qual la mantega era un verí absolut, substituïda per l'avui abominable margarina...

M'arrisco novament a equivocar-me, però segur que recordem també la famosa grip, l'anomenada "grip suïna". Era la nova plaga de la humanitat i no passava un dia sense que llegíssim noves informacions alarmants d'alguna part del món, informes de morts sospitoses i casos de contagi en massa. I la campanya de vacunació a nivell mundial, principalment entre els vells...

Són coses de qui creu en conspiracions. De vegades fins i tot jo me les crec. Però el fet és que –suposo– molta gent, fins i tot els científics, van guanyar molts diners. També els científics són de carn i ossos, els agraden els diners i aspiren a tenir èxit en la vida, oi?

Aprofito, doncs, aquests dies, per enfrontar-me a una *feijoada* (el plat típic de Brasil) amb totes les carns i tots els embotits salats. Vaig llegir la setmana passada al diari que un estudi publicat per l'Associació Mèdica dels Estats Units va arribar a la conclusió que la sal no és cap vilà. I que no causa cap malaltia arterial. Al contrari, deia l'article que els qui mengen

poca sal són els qui tenen un risc major d'atac de cor. O sigui, molts dels qui ja estan acostumats a menjar sense sal i a no apropar-se ni de bon tros a cap saler van patir en va i encara van estar en una situació de risc més elevada que els qui vessaven sal a dojo sobre el seu plat...

És bo que no ens avancem... D'aquí poc temps llegirem un nou edicte i una nova veritat sobre aquest assumpte.... I és que les veritats duren cada vegada menys.

Una *feijoada* tal com Déu mana.

Aquell so eteri viatjava per l'aire encaixonat de l'estret carreró llardós amb piles de brossa i deixalles miserables. La música sonava càlida i ell estava tan fotut que la trobada semblava inevitable. Unes escales estretes i un descens a la part més fosca de la ciutat, la que ha d'amagar-se en sòrdids soterranis urbans lluny de les mirades autocomplaents de la gentada, que com un ramat van en la direcció proposada pels manipuladors habituals.

El goril·la de la porta feia cara de sonat, de vell boxador que recollia les darreres monedes, l'almoïna d'algun mafiós pels treballs d'anys enrere. El petit local tufejava de suor i humitat i amb prou feines encabia la dotzena de solitaris com ell que cercaven l'escalfor d'unes notes de piano extremadament hàbils, que sortien de les mans d'un pianista que suava com un porc tot emmirallant-se en el got de cervesa, que mantenia un equilibri precari sobre la tapa de l'instrument.

Un clàssic de Duke Ellington sonava mentre els seus ulls s'acostumaven a la foscor i al fum del tabac i d'altres herbes remeieres, que els solitaris cremaven per tal de no sentir-se tan perduts, allunyats d'un món exterior hostil amb la diferència i amant de la uniformitat igualitària, impersonal i manipulable. Ells, els solitaris, es reconeixien en la diferència i per això buscaven els seus en aquella caixa soterrada sota la lluentó de la ciutat.

Es dirigí a la barra i demanà un gin tònic per tal de lluitar amb la terrible sensació d'escalfor que li pujava dels peus fins a la cara, donant-li una mica més de guerra en el seu castigat fegge, però aquell vespre semblava més una medecina que un combinat alcohòlic.

D'esquena a l'escenari i bevent amb fruïció l'elixir transparent, va sentir una veu de dona cantant amb una tendresa desoladora la cançó Take me home, i ell en aquells moments també volia tornar a una casa que ja no existia, i sentir el perfum d'uns cabells, l'aroma de la coneixença, l'escalfor d'un cos conegut.

Sí, porta'm a casa, com canta aquesta dona, però no és possible, el pont entre les dues ribes és trencat, el dolor és tan poderós que no troba remei ni químic ni emocional, només aquesta soledat i aquesta música balsàmica que no cura però acarona i per breus instants et passa la mà pels cabells i sents un alleujament en aquesta pressió enguixant que sents. Tot i estar embolicat amb els seus pensaments es gira per tal de veure la dona que canta amb aquell sentiment tan proper. Amb un cop d'ull s'adona que és una perdedora com tots els que l'escolten. Rossa tenyida, en la quarantena llarga i en la tristesa per sempre. Un altre cor solitari que treu el dolor cantant, intentant sobreviure un dia més en el fràgil món dels sentiments, on tot penja d'un fil tan fi que pot no aguantar gaire sense trencar-se una vegada i una altra.

Torna a girar-se de cara a la barra i el gin tònic buit l'obliga a demanar-ne un altre. El cambrer l'hi serveix i ell sent una veu darrere seu: Posa'm el mateix.

La cantant s'asseu al costat de l'home trist i comença a beure.

– Cantes molt bé, m'has arribat al cor.

– Gràcies, aquest tema de Tom Waits em porta molts records i em remou per dins.

La dona s'entorna cap a l'escenari i mira els quatre gats que té com a públic, fa una llarga glopada a la copa, després durant uns segons llarguíssims resta callada, el somriure trencat no enganya ningú. Es dirigeix al piano, s'asseu, col·loca bé el micro i comença a cantar un tema de Bob Dylan:

*L'aire s'escalfa i escolto soroll en el cel
He travessat aigües fangoses
Amb ells ulls cegats per la resplendor
El teu record s'esvaeix cada dia
Ja no em fa mal com abans
També he caminat enmig del no-res
Intentant arribar al cel abans que tanquin*

El solitari plora, aquesta cançó li ha trencat el cor, una història vella com el món, que pot ensorrar castells sòlids i fer caure elefants d'una bufada. Paga les seves consumicions i enfila el camí de sortida d'aquell cau ple de perdedors pensant que demà sí pot ser un bon dia per alçar el vol.

– On vas?

– A fer un volt abans d'anar a dormir

– Si no et sap greu, t'acompanyo

L'aire de l'exterior els reconforta i cadascú d'ells pensa que potser no tot està perdut.

UN ALTRE INVENT D'EN CARLES TORRAT: L'EQUILIBRÒRUM

Per Jaume Boadella

Al butlletí de GM n. 284 ja us vaig parlar d'en Carles Torrat, aquest savi tecnològic conegut pels seus invents com *La Cadira dels Moviments Previsibles* i *la Màquina per a l'Excel·lència Personal*. La seva rauxa inventora, però, no s'acaba amb aquests invents sinó que n'hi havia d'altres que jo considero tant o més importants i que han caigut en l'oblit. Avui us parlaré de l'*equibròrum*.

L'equilibri físic i mental és un dels temes que el portaven de cap, especialment el mental, és clar. L'equilibri, deia en Carles Torrat, és dinàmic. Tot allò que viu o es mou s'està equilibrant contínuament. Quan anem al mercat i ens pesen uns quants quilos de patates, és un equilibri estàtic, només vàlid per a un instant. Igualment quan representem la Justícia amb una dona amb els ulls clucs i unes balances, el seu equilibri és efímer, només vàlid per a aquell acte. L'equilibri realment important s'estableix contínuament i així possibilita el moviment, l'evolució i la vida. L'equilibri important és dinàmic i em posava uns quant exemples.

Amic Jaume, em deia, *fixa't en un ciclista professional quan va per la carretera. El traç de la seva roda va fent petites ziga-zagues a fi de compensar el desequilibri i permetre anar a una velocitat considerable. El ciclista professional ho fa així perquè en té el coneixement necessari. Ara fixa't en un aprenent de ciclista, el qual per mantenir l'equilibri anirà de banda a banda amb moviments irregulars i sense avançar pràcticament cap endavant. Aquesta observació sobre l'equilibri dinàmic la pots estendre al moviment dels vaixells, dels planetes, o quan caminem fent, sense adonar-nos-en, una infinitat de compensacions. La vida està equilibrada dinàmicament, però vivim cercant equilibris estàtics, com l'aprenent de ciclista, per perpetuar uns privilegis que ens obliguen a fer grans correccions; la vulgaritat*

Una de les poques imatges que es conserven del prototip de fabricació en sèrie de l'*Equibròrum* amb un injector d'impulsos imparcials de mol·lècules voluntatives.

en diu la llei del pèndul, anem de banda a banda fent revolucions i contrarevolucions avançant mínimament, ja que en el seu moment no fem el que toca i és just per a la nostra evolució social. En un món ideal les diferències també hi serien, és clar, però no serien exagerades com les que hi ha entre els riquíssims i els paupèrrims, extrems que cerquen l'equilibri perdut, o no hi hauria presons per tancar la gent ni convents per tancar-se, ja que la gent seria feliç i equilibrada. (Perdoneu però, aquest darrer exemple no el vaig entendre).

Amb el seu invent, l'*equibròrum*, en Carles pretenia indicar visualment quan calia fer les correccions necessàries, abans que fos massa tard i es perpetuessin posicions i maneres de fer que ens portarien cap al desastre. Les aplicacions serien múltiples; des de les relacions humanes a situacions a nivell de país i internacionals. L'*equibròrum* permetria als interessats disposar d'un instrument visual on es manifestés l'abús, la injustícia, la manca de democràcia... ja dels seus inicis on les correccions equilibradores serien fàcils de prendre.

L'invent, a part de genial i útil, era senzill i econòmic de realitzar, talment

resulta estrany que s'hagués trigat tant a inventar-lo. En Carles, que tot ho aprofitava, va adaptar per al seu invent un d'aquests indicadors meteorològics, on hi ha un frare amb una vareta que assenyalava el temps. Les indicacions ja no serien de si farà sol, núvol o pluja, sinó que l'escala anava del punt d'*equilibri* a l'altre extrem on deia *desastre*. El mecanisme era senzill, només us diré, per als qui sou de lletres i que, de mecànica, no hi enteneu un borrall, que l'agulla indicadora la movia un complex mecanisme de molles inoxidables que rebien els impulsos d'un filtre sensible a les emocions i als pensaments ambientals. És a dir, captava allò que molts en diuen bones o males vibracions, o també bon o mal rotllo, però l'*equibròrum* era més sensible i imparcial.

Les primeres proves de l'*equibròrum*, les va fer amb l'absència de persones. Això fou una tasca senzilla, només calia posar l'*equibròrum* damunt de la televisió. L'agulla marcava habitualment *desastre* ja que en qualsevol programa de teleporqueria, de violència, de discurs retrògrad o fàcil, l'indicador arribava a aquest extrem.

El pas següent fou posar-lo a prova a la

pròpia llar d'en Carles Torrat. *L'equilibròrum* presidia el menjador, lluny de la televisió per si les mosques, a punt de captar el més lleu pensament o emoció que calgués ser equilibrat. La llar fou una bassa d'oli, la família va experimentar un avenç considerable en projectes i il·lusions en aquell període, ja que tota desviació que els apartava del rumb essencial era immediatament compensat amb carícies, disculpes o baixant del burro. Altres famílies voluntàries, parelles, comunitats de veïns, empreses... que es van sotmetre a les sàvies indicacions van experimentar millores sense precedents. Ara només calia provar-ho en el món de la política, a fi que les lleis parlamentàries s'anessin adaptant per compensar els abusos i els greuges històrics dels pobles, que com Catalunya esperaven el seu torn.

– *L'equilibròrum només funcionarà si hi ha bona voluntat de canvi*, li advertia sàviament la Josepa, la seva dona, a fi d'estalviar-li desil·lusions, però ja sabeu

el grau d'ingenuïtat dels savis.

– *No, dona, no; ja veuràs com tot anirà bé, la gent només està desorientada*, replicava en Carles.

Arribà el dia assenyalat, en Carles havia convocat uns quants polítics representatius i altra gent de l'empresa i del món artístic, tots amb tendències diverses, a fi que palpessin les virtuts de l'aparell. Va fer unes breus explicacions davant la mirada escèptica dels presents, mentre *l'equilibròrum* no deixava de vibrar sense decidir què havia d'indicar. En Carles, que ja havia previst una situació semblant, va voler despersonalitzar les opinions i va suggerir que farien la prova amb un programa de la televisió, decisió que fou unànimement acceptada ja que tothom es veia retratat per aquell aparell. En Carles col·locà *l'equilibròrum* damunt la TV i l'engegà.

Ai, Déu meu. En Carles no s'esperava que fessin la repetició de l'assalt a les Corts espanyoles aquell 23F. Al crit de *¡Todo el mundo al suelo!*, de l'home del bigoti i pistola, *l'equilibròrum* es va

desintegrar, les molles inoxidables eren engrunes de rovell pur i el filtre de les emocions s'havia carbonitzat, l'aparell no estava preparat per a aquests extrems.

Tothom li va girar l'esquena i sortiren alleujats de la sala. Només en Carles, enfonsat, la Josepa, plorosa, i un empresari americà restaren a la sala. L'empresari li proposà comprar-li la patent, a la qual cosa en Carles va accedir en un moment de debilitat. Aquest empresari va fer molts duros anys després en el tema de borsa, enganyant a tort i a dret, sense que ningú s'expliqués com podia endevinar-les totes.

En fi, de *l'equilibròrum*, mai no se'n va saber res més. Sense la patent en Carles no va poder comercialitzar-lo. Aquesta és la raó per la qual no podeu trobar l'aparell a les botigues del Corte Inglés. Quina pena! Hem perdut una gran ajuda per fer petits i continuats canvis a les nostres vides, que ens portarien ràpidament a un món més feliç.

LA CORAL XABEC A LA DIADA NACIONAL

Per Esteve Pujol i Pons

Ens hi van convidar i no hi podíem faltar. També s'hi van sentir convidades quaranta-dues entitats (sí, sí, 42 amb ofrena floral!) i molts vilatans, més que mai. Ja sabem que els atacs a la identitat nacional de Catalunya són el millor mitjà de convocatòria per reivindicar allò que sentim com a nostre. D'això, se'n diu *sortir el tret per la culata*?

Estic parlant del migdia del passat 11 de setembre, a la plaça de l'11 de Setembre,

amb un sol que encara feia lluir més la Diada Nacional. Després de la lectura institucional del Manifest del Consistori Municipal (*Així hem sobreviscut i així hem aixecat tots junts el país tant vegades (... ..) el temps de resignació s'esgota (... ..) Ningú no ens dividirà (... ..) "Tenim pressa, molta pressa" (... ..) Tenim pressa i, per això, no renunciem al nostre legítim dret a decidir com a nació per tornar a ser els protagonistes del nostre*

futur) i de la llarga ofrena de flors al peu del monòlit commemoratiu, la Coral Xabec va cantar *Senyor Sant Jordi* (Espriu-Vila); que escaient la pregària *...i salva la parla de la gent catalana. Amén.*

El Cant del Poble (Sagarra-Clavé-Vives-Capdevila), que en el seu moment fou proposat com a Himne de Catalunya, va continuar la cantada patriòtica. Tornaven a ressonar, convençudes, aquestes paraules *Fora els ultratges! Lluny la mentida! Ningú*

ens prendrà la nostra llibertat!

I juntament amb tothom va aixecar-se, valent, sonor, solemne *Els Segadors* (H. Viadé), l'Himne Nacional de Catalunya. *Quan convé seguem cadenes. Bon cop de falç, defensors de la terra, bon cop de falç!*

La Coral Xabec continua cantant, ben present a la nostra vila.

Històries de la vila

Per Joan Muray

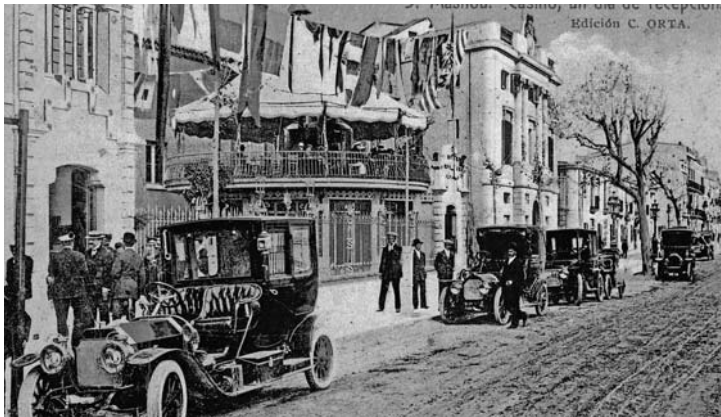
REVETLLA DE LA MERCÈ al CASINO DEL MASNOU Anys 20

D'aquesta revetlla, no hem pogut saber-ne l'any exacte, però pel fet que explica de la polseguera de la carretera, hem pogut deduir que fou abans del 1928, any que hi posaren les llambordes.

L'escrit que ens ha arribat, força extens, és un esberrany per a algun periòdic de l'època, fet, però, en to satíric pel masnoví d'adopció Vicenç A. Ballester i Camps (Barcelona 1872-el Masnou 1938), polític, activista cultural, home de negocis, etc. La crònica retrata certa societat d'aquell temps. Diu així:

"DE MASNOU. Si no a sò de bombo i platerets, amb gens estalviat anunci havia estat avisada la festa que celebrava ahir nit el Casino. Per la mateixa Ràdio, aquests darrers dies ens assabentàvem a cada instant de que la vigília de la Mercè hi hauria un gran ball amb "orquestra" i "buffet" servit pel Ritz, i fins ens avençaven que serien molts els autos que vindrien d'arreu d'aquesta costa.

Efectivament, la nit de dijous, amb un encisador ple de lluna, mar manyaga, sense un alé d'aire, i amb la concebuda i consuetudinària pols a la carretera; amb un esplet de "mantones" (1) més o menys filipins, portats amb diversitat de gràcies i aixoplugant diferents parles, dialectes i dialectals (2) d'aquests i d'aquelles; amb la irremissible i irremeiable caravana de carros (3) que van a la gran ciutat a portar-hi verdures, hortalisses, llegums, tuberculs; i fent competència lluminica a les barques pescadores que, malgrat i la força de la claror llunar, usen per a llurs treballs fanalets (4), allà vers les onze començaren d'enlluernar-nos els potentíssims focus que venien de llevant i de ponent –més de llevant que de ponent– permetent-nos albirar les capricioses figures formades per la pols que aixecaven l'un darrere l'altre

Cotxes davant del Casino, en un dia de revetlla (abans del 1928)

(5). No direm que fossin a milers, els automòbils que s'anaven enfilant al llarg de la carretera quan encara no havia començat el ball i esperant que, com tota cosa humana, terrenal i sense excepció de les "aristocràtiques", arribés al seu fi després d'haver passat pel "buffet" a refer les forces que poguessin ésser perdudes. Però eren tants que podríem assegurar que no n'hi haurien cabut gaires centenars ni gaires ...(?) més ni a la llargària, ni en l'amplària de la carretera, ni en la profunditat dels seus múltiples sots, clots i guals (6) que fan ressaltar tota mena de vehicle tant si porta els cavalls al defora com si els reté a dintre del seu sinus. Allò era "pitjor" que el Liceu en dies de gran gala amb tenors pinyolaires (7) i tot. La carretera, gairebé una Rambla! Una diferència, no obstant, cal remarcar: i és que les nits de grans solemnitats liceístiques, no hi ha auto sense xofer, i aquí, d'aquests hom en veia ben pocs: la majoria dels "senyors" es portaven ells mateixos el volant. Ho trobem molt bé, molt pràctic, i fins molt enlairador del nivell social de la professió cristofolenc (8). Aquelles dotzenes d'automòbils, ni que fossin dels esvelts Ford gairebé es podria assegurar que anaven conduïts per la

senyorial joventut smotringada (9) que, en arribar, no havia de fer sinó canviar els guants o treure's els que duïa, espolsar-se amb el mocador butxaquer mateix les sabtes xarolades, i esdevenir "ipso facto" preparat per a dansar al ritme harmoniosíssim dels aristocràtics balls, moderns en aquest país, centenaris entre la gent de color (10), per a engolir les més delicioses i mengívols viandes, regant-les amb l'homèric suc del mai prou lloat raïm, i per a tirar les més habilidoses floretes, emprant la parla de més escaient cadència a les incomptables, incomparables damisel·les d'ulls ensombrits, llavis clavellins, galtes de rosa, que lluien fascinadors abillaments de reduïdes dimensions permetent ressaltar la extraordinària bellesa de les

antic logotip del Casino

formes.

Elles i ells, els veierem passar quan anaven vers el senyorial Casino que, si engarlandat i enllumenat estava al defora, no vulgueu pensar com ho era a l'interior. Les més riques coloracions de sedes i teles valiosíssimes, amb variats reflexes de lluentor confonent-se amb el dels diamants i demés pedres precioses, feien la vistositat de les dones de totes les edats. Els barons –ja ho hem dit– anaven molts d'ells amb l'elegant smoking per més que no tots fossin fumadors (11). Com que hi ha tanta colònia estrangera, hom observava molta rossa e cabell, per bé que molt sovint aquest color el fa, més que la colònia, l'aigua oxigenada (12). I potser per a demostrar el grau de sanitat que assoleixen amb l'estiuveig, els colors de les damiselles i fins les de manta "mamà" eren pujades de to rogenic en galtes i llavis i moradenc marcant els ulls.

I hom pensava: Ai, Mare de Déu de la Mercè! I com deuran pujar de color, tots aquests colors, amb la xafogor que farà dins del Casino!

Analitzem i aclarim aquesta crònica d'època, feta amb ironia i a voltes amb un xic de sarcasme. Ironies i sarcasmes molt en voga a la premsa d'aquells anys vint i trenta del segle passat. Aclariments fets sobretot ja que costums i formes de vida d'aleshores, ara per a molts són del tot aliens.

Quan hom observa i llegeix la premsa d'aquell temps, també s'adona que tenia un to, diríem, picant. I no diguem de si la premsa era declaradament humorística; aleshores te n'adones que tenien molt més sentit de l'humor que no pas ara. En aquell temps les revistes d'aquest caire eren força abundoses. Ara, per contra, que sembla que la gent està més desinhibida i gaudeix de més llibertat, la premsa d'humor és pràcticament inexistent, salvant minses excepcions.

Vegem els dotze punts analitzats. Són aquests:

Els mantons són una peça de roba de seda, estampada o brodada, més amb aquest darrer sistema, que portaven, i en algunes ocasions, més aviat folklo-

riques, porten les dones sobre les espatlles. Aleshores s'utilitzaven sovint en festes com la que comentem. També, amb el mantó, hi havia per carnestoltes un dia que es feia "ball de mantons".

Per parles, dialectes i dialectals, es refereix als idiomes que es podien escoltar, ja que aleshores, tot i no estar globalitzats com ara, com que hi havia masnovers amb familiars a diferents repúbliques d'Amèrica del Sud es podien escoltar tota mena d'accents.

En aquells anys, i en dècades posteriors, ben bé fins a començaments dels anys seixanta, a les tardes es podien veure caravanes de carros amb vela de lona, que enfilaven el camí del mercat del Born barceloní. Portaven els productes de l'horta maresmenca cap al Cap i Casal.

Els fanalets a què es refereix són els que usaven les barques de pesca de nit. Aleshores n'hi havia tal quantitat que, en veure'ls des de la costa, semblava talment que a l'horitzó hi havia una rambla plena de trànsit.

La polseguera de què parla era deguda al fet que la carretera era de terra, no tenia encara les llambordes, ni molt menys l'asfalt. Per tant, en passar-hi, com en aquella ocasió tants automòbils, aixecaven la pols i amb els seus fars semblava talment un núvol.

Sots, clots i guals són els que tenia la carretera de sorra, que, com ara passa a les pistes de muntanya, en passar-hi els cotxes es van fent aquests sots, la qual cosa et fa botar a dins; doncs imagineu-vos aleshores que els vehicles no tenien la suspen-

sió actual.

Els cantants pinyolaires fa al·lusió a la nota aguda i sostinguda que fan els cantants, sobretot els lírics.

Professió *crisofolencia* vol dir la dels qui condueixen els cotxes, els xofers, ja que el patró d'aquests és sant Cristòfol.

Smotringada. Amb aquest mot inventat per ell es referia al jovent que, tots, anaven abillats amb el vestit anomenat esmòquing, aleshores escrit *smoking*.

Els balls a què es refereix són els que, provinents d'Amèrica del Nord, els afroamericans, en aquell temps estaven de moda aquí, però allà, els esclaus negres els havien importats del seu continent.

Amb el vestit dit aleshores *smoking* hi fa un joc de paraules amb el fumar, que també es diu així en anglès.

El ros oxigenat era el que utilitzaven algunes dones per tenyir-se els cabells amb l'aigua oxigenada, ja que aleshores els colorants per als cabells eren o molt escassos o inexistents.

* Extrets de programes de mà i de cròniques en diferents diaris de l'època, fetes pel marí, polític, comerciant i activista català, el masnoví d'adopció Vicenç A. Ballester i Camps (Barcelona 1872 - el Masnou 1938).

FONS CONSULTATS

Llegat Vicenç A. Ballester i Camps.

Arxiu/Biblioteca Joan Muray

"Històries de la Vila...del Masnou", de Joan Muray. Davinci Editor. Mataró 2005.

"200 anys de premsa diària a Catalunya" 1792-1992. Fundació Caixa de Catalunya. Barcelona 1995.

Una revetlla al Casino

Sopar sardanista i 31è. Aplec de Sant Mateu'11

Per La Junta de l'Agrupació Sardanista El Masnou

EI SOPAR SARDANISTA

Va tenir lloc el dissabte 20 d'agost, amb el ja tradicional pa amb tomàquet i pernil del Restaurant El Tastet. L'afluència de sardanistes, socis i amics de les sardanes va anar creixent fins a omplir totes les taules previstes.

Es va sortejar un pernil entre tots els assistents al sopar.

Seguidament la Cobla Premià ens va fer ballar a tots amb les sardanes que ens va interpretar.

Estem molt contents de la participació dels masnovins i forasters i els agraïm la seva assistència.

Sopar de germanor a la Pl. d'Ocata a l'agost

APLEC DE SANT MATEU

El diumenge 18 de setembre a l'Ermida de Sant Mateu hi va haver el ja tradicional *Aplec de Sant Mateu*, enguany se celebrà el 31è.

La festa va ser molt lluïda, el temps ens hi va acompanyar; a les 9 del matí ja érem tots allà dalt per començar a preparar-ho tot, missa amb el mossèn de Premià de Dalt, i tot seguit esmorzar popular per a tothom, pa amb tomàquet i bull blanc i negre, i acompanyat de vi o aigua.

A les 11 del matí les cobles *Premià* i *Ciutat de Mataró* van començar a interpretar les 17 sardanes escollides, i van acabar de conjunt amb la del músic i compositor Ramon Iglesias amb el títol de: *Passejant a St Mateu*.

Ballada a l'Aplec de Sant Mateu al setembre

Organitzadors: Entitats sardanistes i Premià de Dalt, Premià de Mar, Teià, culturals d'Alella, Cabriels, el Masnou, Vilassar de Dalt i Vilassar de Mar.

PROGRAMACIÓ DE BALLADES DE SARDANES AL MASNOU

El dia 9 d'octubre a la Plaça d'Ocata a les 12 del migdia amb la Cobla **Lluïsos de Taradell**.

El dia 1 de novembre pel **41è Aniversari** de l'Agrupació ho celebrem amb una ballada a la Plaça d'Ocata a les 12 del migdia amb la cobla **Jovenívola de Sabadell**.

CURSET DE SARDANES

Des del mes de setembre que són obertes les inscripcions per al Curset de Sardanes.

Interessats, truqueu al **93 555 82 64 - 93 555 08 82** o al correu **agr.sardanista_masnou@josoc.cat**

Places limitades

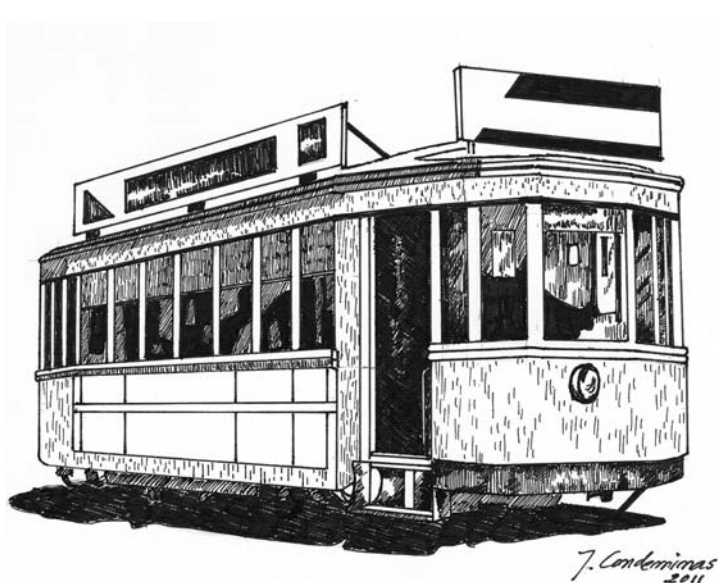
Agrupació Sardanista del Masnou

ALLÀ A MATARÓ HI HAVIA UN TRAMVIA...

Per Josep Condeminas

Crec que no exagero si dic que el tramvia de Mataró-Argentona no sols va ser popular entre els mataronins sinó també a les poblacions de les rodalies. Durant 37 anys va donar un excel·lent servei i, amb el temps, la seva presència esdevingué vertaderament entranyable. Qui no el va agafar alguna vegada...? Jo ho vaig fer en moltes ocasions perquè sovint anava a Mataró ja que hi tenia familiars. La meua mare m'explicava que des de la seva aula del Col·legi El Cor de Maria, a la riera, veia com instal·laven la catenària, i recordava molt bé el dia de la seva inauguració, que va ser el 27 de maig de 1928. Tot i que popularment en deien "el tramvia d'en Fortí", cognom d'un comerciant de grans d'Argentona, el vertader promotor del projecte va ser el senyor Antoni Gaillard, industrial químic resident a Montgat i estiuellant a Argentona, que ja tenia experiència en aquests afers ja que havia posat en marxa el tramvia Montgat-Tiana. Un cop tramitat el projecte a les autoritats competents i aprovat el 21 de juliol de 1920, la concessió fou atorgada al senyor Gaillard per a seixanta-cinc anys. La dificultat va ser trobar inversors, fins al punt que, després de cinc anys, la concessió va caure en tràmit de caducitat. Finalment, posats en contacte amb el senyor Eduard Fortí, la seva aportació econòmica i lideratge van ser claus per tirar el projecte endavant.

La línia del tramvia de Mataró a Argentona tenia una longitud total de 5.800 metres, des de l'estació ferroviària de Mataró fins a l'Hotel Solé d'Argentona. En total va haver-hi 7 tramvies. Els tres primers van ser construïts per la firma "Lladró, Cuñat i Cia" d'Almàcera, València. Un dels tramvies va ser conegut amb el nom de la "Tereseta", tot i que el més popular va ser el quart tramvia, precisament construït a Mataró per "J. Torrent". D'un disseny elegant i de gran capacitat ja que feia 10x2,20 metres contra els 8x2 metres de la

resta del parc, de seguida és convertí en el cotxe insígnia, el preferit dels viatgers. Durant la Guerra Civil un comitè format pels mateixos treballadors es va fer càrrec de la Companyia i en mantingueren el servei en actiu tot el temps. Els fets bèl·lics no van causar grans danys a les instal·lacions, únicament el cuirassat "Canarias", que bombardejà Mataró, va fer caure els fils del carrer Lepant. A causa de les dificultats per adquirir material nou, es varen comprar dos tramvies de segona mà a "Tramvies de Barcelona", que van entrar en servei a l'any 1950. Més tard és va comprar el tramvia número 7 i últim, que va resultar un desastre. El seu funcionament sempre va ser molt defectuós; prestà finalment un servei limitat a Cerdanyola. Aquest cotxe va ser l'únic que va ser desballestat després del tancament de la Companyia.

Finalitzada la seva activitat, tots els tramvies es van guardar a les cotxeres (a excepció del número 7). El destí final de tots ells va ser el següent: un va ser enviat a Castellar de

N'Hug per a una línia de ferrocarril turístic. Al 1989 l'Ajuntament d'Argentona en va comprar un i, un cop restaurat, va ser exposat a la plaça Nova d'aquesta ciutat fins a l'actualitat. D'un tercer se'n va fer càrrec la "Caixa d'Estalvis Laietana", que, un cop condicionat, es va exposar al Parc Municipal de Mataró i, actualment, a la plaça Granollers. Pel que fa el número 4, al 1980 va ser cedit a l'Ajuntament de Mataró. El seu bastidor (única cosa que en quedava) es trobava a l'escorxador vell de Mataró; ignoro si encara hi és. Finalment, els números 5 i 6 també van ser traslladats a Castellar de N'Hug.

Segur que molta gent els deu recordar amb nostàlgia i, si fa pocs anys a Barcelona es va restablir la circulació d'uns nous i moderns tramvies, per què no fer-ho a Mataró? De tradició, no n'hi falta. Deixo la pregunta a l'aire.

Font consultada: el llibre "El tramvia Mataró-Argentona" (síntesi històrica 1928-1965)

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Per Carles Maristany

MAI MÉS VESTIT DE MILITAR

Voldria aquest mes canviar la temàtica dels dos que antecedeixen, plens de preguntes difícils de contestar, però carregats de possibles respostes, segons el tarannà i creences de cadascú. Sempre sota la presumpció que "gairebé tot això és veritat"... Seguim? L'altre dia, a la fresca del tendal del pati de casa, gaudíem d'una orxata ben gelada, i jo, també de la companyia i entretinguda xerrola de l'amic Joan Subirats.

Ben conegut per molts de vosaltres ja que de jove va treballar a Can Cisa "dels licors". Després va ser força anys l'encarregat del "Matadero Municipal". I llavors regentà la seva carnisseria "als blocs" fins a la seva jubilació, en la qual va prendre les regnes del negoci el seu fill Alfredo, que continua encertadament la labor heretada dels pares. Ja presentat el relator, de mi mateix puc abstenir-me'n, oi? Tot seguit vull contar-vos el succés força interessant a causa de la manera en què es produí i que la gràcia de l'amic Joan, ajuntant-hi pèls i senyals, va fer-me riure de debò.

Formava part d'una colla diguem-ne de punyeters, però bons nois; d'aquells d'amagar la mà després de tirar la pedra, prenent totes les precaucions per no ferir la susceptibilitat d'altri, un "tantmenfotisme", unes ganes de passar-ho bé sense fer mal a ningú i, de porros i d'altres menudeses, res de res! Ens traslladem a l'any 1970. El Masnou llavors tenia un magnífic escorxador on avui s'aixeca el Mercat Municipal. Quadres ben ventilades, una nau per a la matança del porc, una altra per a la de la vedella i xai, una sala d'oreig. Una altra amb piques de ciment blanc per a la neteja de tripes i menuts, i al costat un quartet amb armaris, bancs i penjarobes destinat a vestidor. L'oficina del Senyor Manescal amb l'utilitatge destinat a la seva labor i el pertinent microscopi per qüestió de descobrir la presència de triquinosi.

Referent al manescal (veterinari), Don

Damián Borobia Palacios, era el titular amb càrrec de comandant de sanitat, del cos de cavalleria de l'exèrcit. Persona competent i afable sempre disposada a fer un favor a què l'hi demanés.

Referent a la colla sempre hi havia quelcom pendent entre ells per portar-ho a cap: un partit, una sortida, una barbacoa, una anada a la neu, un dinar d'aniversari i el que ens interessa avui fou un sopar, però que en Bonaventura Ramentol va proposar que fos: vestits de gala.

Això suposava afegir-hi una certa dificultat al simple fet del sopar en si mateix, per allò de... no sé pas què em posaré? Què dirà la meua dona? Sempre hi ha d'haver-hi algú que compliqui les coses!

En certa manera ja us he presentat l'escenari i els principals actors de l'obra. Aixequem el teló?

L'amic Joan va exposar al Sr. Borobia la dificultat sorgida amb motiu de la gala proposada i si ell no tindria quelcom adient per a l'ocasió. Uns instants després, la cosa era insospitadament resolta.

— "¡Sí, le puedo prestar mi traje, el uniforme de gala, amigo Juan!"

En primer lloc la sorpresa l'estorà i va arronsar les espatlles declinant

l'oferiment. La insistència de l'oferent i la bona disposició mostrada van vèncer per fi i acabà acceptant.

El sopar tenia lloc a Can Tió, masia situada al Camí del Mig. Una casona força coneguda pels masnovins, vestida amb teulat a dues vessants, com aquelles casetes fetes de suro per als pessebres, però en gros.

Els sopadors convocats foren en Josep Tió, l'amfitrió, en Bonaventura Ramentol, en Carles Banqué, en Jordi Salvatella, en Lluís Busquets i el protagonista, en Joan Subirats. Tots amb la legal i corresponent parella a fi d'evitar malentesos. La majoria d'ells ja traspassats a la Casa del Pare. E.P.R.

A la vesprada d'aquell dia caigué una tromba d'aigua, d'aquelles de principi de tardor, en què les rieres baixen carregades de tot, i els torrents no es queden enrere. El torrent de Vallmora s'esplaià enviant a la zona baixa de la Vila pedres, troncs, arrels, canyes i sorra a tot el llarg del seu recorregut fins a la N II. El seu curs passava a tocar la paret de l'escorxador per la seva cara de llevant. La torrentada no va atemorir el nostre amic i la seva esposa. Ambdós, l'un abillat de comandant de l'exèrcit i ella amb vestit llarg i vaporosos tuls, s'embarcaren en el seu petit "quatre-quatre" de color blau cap a

Can Tió. Ja fosquejava.

Just a la cantonada, encara sense arribar al mig del torrent, l'auto va topar i empenyer una d'aquelles arrels tan grosses dels canyers i va aturar el vehicle.

—Ja hi som, ja hi som al través!

En Joan baixa, obre el maleter i treu una manteta que portava, la plega formant un coixí i la posa darrere la roda del davant per agenollar-se i preservar els pantalons. El braç esquerre es recolza per sobre el parafang, el dret burxa per sota l'auto a fi d'alliberar-lo de l'arrel i de les canyes enganxades (una postura força còmica).

Una estrella de vuit puntes lluu en la foscor cosida a la màniga de l'uniforme

d'aquell home que lluita per sortir d'un ensurt tan enutjós.

De sobte la llum d'una llanterna ("Lot") acompanyada d'uns "taconazos" i un "A sus órdenes, mi comandante, ¿en qué podemos ayudar-lo?" el deixen... (l'adjectiu a elecció dels lectors).

La parella de la Guàrdia Civil tornava a la casa quarter, després de l'acostumada ronda.

S'estableix un curt diàleg. Ells volen ajudar; ell, però, prefereix treure importància a l'ensurt a fi de no evidenciar la seva precària situació, i els dona les gràcies tot dient que ja ho té arreglat.

S'aixeca i recull la manta. Dins de l'auto una senyora resa perquè tot

acabi bé i no empresonin el seu marit. El sabre topa amb la porta; un cop l'arma a dins, ja pot tancar-la. Arrenca, però, dues cantonades més avall sent que arrossega encara l'arrel i les canyes. Para, i pot alliberar-ho estirant el manyoc, que sobresortia per darrere. Quina estona més dolenta! Mai més vestit de militar....!

Malgrat tot el succeït, arriben sans i estalvis al sopar de gala i els civils no han sospitat res.

En fer avinent l'angoixa passada, els nervis, la por, tots riuen. Tots menys la Roser i en Joan, que encara no han paït aquella trobada amb la Benemèrita.

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Un món fantàstic

El dimecres 5 d'octubre del 2011 la **Sala Atrium** (Consell de Cent, 435; entre Passeig de Sant Joan i carrer de Roger de Flor) aixeca el teló de la seva segona temporada teatral, que inclourà —a títol il·lustratiu— *Carmela Lili Amanda* (direcció de Marc Chornet, amb dramaturgia de Magda Puyo, programada del 5 d'octubre al 6 de novembre), *Quartet*, de Heiner Müller (direcció de Jordi Prat i Coll), *Les tres germanes* (variacions sobre Txèkov), de José Sanchis Sinisterra, (direcció de Raimon Molins), o per exemple *20 de novembre*, del dramaturg suec Lars Norén (direcció de Moisès Maicas).

El dia 6 (fins al 30) el **Tantarantana Teatre** programa *Reglas, usos, y costumbres en la sociedad moderna*, un divertiment irònic amb l'actriu(assa) **Lina Lambert**, una obra de Jean-Luc Lagarce.

Festival Temporada Alta d'enguany. El diumenge 9 d'octubre voldrem ser al Teatre Municipal de Girona: **Oriol Broggi** hi dirigeix una *Lucas de bohemia* de **Valle-Inclán** que encapçala **Lluís Soler**. Dos dies després, el dimarts 11 d'octubre, també volem ser-hi perquè la (detonant, excepcional) creadora escènica catalana **Marta Carrasco** presenta a la **Sala La Planeta** el seu nou muntatge. L'obra (titulada *No sé si...*) és un poema visual i gestual —que acumula el moviment de manera explosiva i sincera— sobre l'ambivalència (i necessitat) de les nostres actuacions en un marc vital de fraternitat, sa caos (o incertesa), confusió i ànim jogasser. Més anhels d'entrades: el dia 28 d'octubre, ara al Teatre de Salt, on **Jan Fabre** serveix *Preparatio Mortis*; la mort com a motor de creació de nous

No sé si..., de Marta Carrasco. Foto: David Ruano

somnis i desitjos.

Tornem a Barcelona. El nou espai La Seca-Espai Brossa (Flassaders, 40, prop de la Via Laietana) ofereix *Nadir*, de Quim Español, amb **Marta Angelat** i **Lisa Bause** fins al 16 d'octubre. Amb la veu de l'Angelat mai no en tenim prou.

El 25 i 26 d'octubre el ballari **Jordi L. Vidal** www.jordiLvidal.net i David Vossen presenten a **L'Antic Teatre** un espectacle de dansa, clown i teatre d'humor: *Oxymoron* (dimarts i dimecres, a les 21 h, i a... 4 euros!), un espectacle creat a Bèlgica.

Més dansa. Finalment volem celebrar que des del 9 de setembre del 2011 ja sabem quines són les companyies i coreògrafs residents a la (nova) fàbrica de creació **El Graner** (de l'Ajuntament de Barcelona), ubicada a la **Zona Franca** de Barcelona, a l'antiga fàbrica de bombetes Philips (c/Jane Addams 14-16, Barcelona). Aquest espai de 1.000 m² amb 4 sales d'assaig, creació i posada en escena, ja té una llista: Camille Hanson (USA/Madrid), La Intrusa Danza (Catalunya), Brodas (Catalunya), La Veronal (Catalunya) i Sonia Rodríguez (Gran Canària).

Quan hom troba un món fantàstic, cal agafar-lo amb les dues mans i tirar endavant. Per poder somriure amb més facilitat tots els dilluns de les nostres vides.

15enes Jornades de Salut Mental

Diumenge 9 d'octubre al pati del "Casino"

ESQUIMA

Esquima és una Associació de Familiars de Persones amb Malaltia Mental, una organització sense ànim de lucre, que treballa per aconseguir una millor qualitat de vida de les persones afectades i de les seves famílies. Cada any dediquem una dia especial a la salut mental per compartir-ho amb la població i així trencar d'alguna manera amb l'estigma que suposa patir una malaltia mental. La Diada té com a objectiu principal aconseguir un apropament de les persones afectades a la població i poder gaudir d'un dia en germanor.

El lema d'enguany és "No hi ha perill si riem i caminem junts"; en realitat és una crida a la reflexió per tal de canviar la idea que part de la societat té envers la malaltia mental i a qui la pateix.

Aquest dia està marcat per tot el que és lúdic. Per tal de passar-ho bé oferirem un seguit de paradetes, actuacions, xocolatada amb un tall de coca, el tradicional sorteig especial d'Esquima, dins el qual hi ha estupends regals. Cal recordar que al final del matí portem a terme l'emotiu acte d'enlairament de globus en els quals penjarem els nostres millors desitjos.

Animeu-vos! Us hi esperem!
Esquima

sector comercial

Carrer Sant Felip

Acadèmia PERELLÓ

El centre d'estudis de preparació i repàs de més alt rendiment al Maresme

**ESO · BATXILLERAT
UNIVERSITAT**

Sant Felip, 115
93 555 03 07 El Masnou
info@academiaperello.com

el cullerot

- Tot per a la cuina -

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat
elcullerot@hotmail.com

Joan Vila

Perruqueria home

Tomàs Vives, 16
el Masnou
93 540 07 49

De dimarts a divendres
de 10 a 13 i de 15,30 a 20
dissabte de 9 a 14
Hores convingudes

EL MASNOU

○ serveis □

**SERVEIS
DE NETEJA
I DE
MISSATGERS**

☎ 93 555 76 61
609 72 65 16

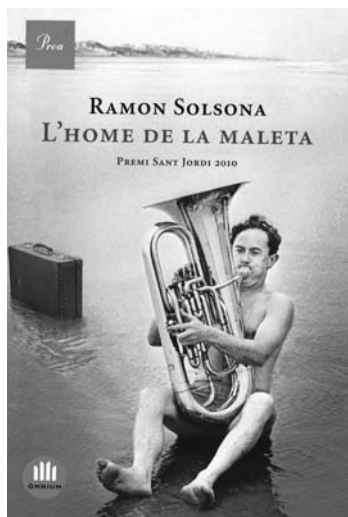
C/ Sant Felip
(Pas del Port, 5)

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

Tota una vida

Ramon Solsona ha estat el flamant guanyador del Premi Sant Jordi 2010 amb una novel·la, *L'home de la maleta* (1), que s'ha mantingut durant mesos en les llistes de llibres més venuts i que ha estat polèmica tant en moltes de les presentacions que se n'han fet arreu del país (vegeu per exemple el comentari d'en Jordi Llavina al seu diari, publicat a *El 3 de Vuit* del 27-5-11, p. 15) com entre els crítics. Els exemples més clars i contraposats pel que fa a aquests darrers, a parer meu, els trobem al suplement de cultura de l'*Avui* i són obra de professionals de tant renom com Xavier Pla (24-2-11, p. 12-13) i Isidre Grau (17-3-11, p. 10). La polèmica, com sovint s'esdevé al nostre país, en què tanta gent té un Fabra en potència al cos, no gira pas a l'entorn de l'argument, ni encara menys del protagonista, Venerando Mallons Cachaldora, que la majoria de crítics i de lectors consideren una veritable peça d'orfebreria, una mena de Colometa de la segona meitat del segle XX. Un personatge psicològicament ric i complex, reflex d'un tipus de barceloní en vies d'extinció, però d'allò més realista, que, a 75 anys, viudo, i ja al segle XXI que no acaba d'entendre ni encara menys d'acceptar, recorda i recrea la seva vida; una vida, com la de la majoria, com la de qualsevol, lligada a una sèrie d'esdeveniments i d'obsessions, que m'atreviria a resumir, amb perill de limitar-ne la riquesa, a quatre: els orígens, ja que és un nen abandonat en una església l'any 1932,

amb una nota enganxada a la roba, i criat a la Casa de Maternitat; la música, que en bona part dóna sentit a la seva vida, que el va salvar, com ell mateix diu (p. 238), i que, com la maleta del títol, esdevé un dels leitmotiv fonamentals de la novel·la (cada moment té la seva cançó o el seu fragment); l'amistat, simbolitzada en els membres del "Trio Bella Aurora": ell, Joventut per als amics, el Bellesa i el Lluçanès; les dones, que el marquen d'una manera contundent, des de la mare que no va conèixer, passant per les tres filles, que descobrirà realment com són quan se n'hi vagi a viure per torns, fugint d'una solitud que l'aclapara, i, naturalment, les tres que li van permetre de satisfer les necessitats sexuals i vitals: "La senyora Escolàstica va ser el carinyo, l'Enriqueta, la tranquil·litat, i l'Encarnacion, l'amor." (p. 288). La riquesa i l'encert d'aquest personat-

ge em sembla que pocs els han qüestionat. Ara bé, sí que se n'ha qüestionat, sí que ha estat polèmic, el seu llenguatge, la seva manera d'expressar-se, tot un exercici d'estil, per part d'en Ramon Solsona, que l'ha volgut fer versemblant fins i tot en el registre lingüístic que utilitza, ja que en bona part l'obra és una mena de monòleg interior ordenat, i, doncs, completament allunyat de la llengua estàndard. L'autor ha volgut sintetitzar en el Venerando tota una generació, i potser més d'una i tot, de barcelonins que parlaven un català farcit de castellanismes, de vulgarismes, de dialectalismes..., però ric pel que fa a frases fetes, locucions, girs i jocs populars... Un català que avui dia, per sort i potser perquè l'escola i els mitjans de comunicació han fet més feina de la que ens pensem, ens resulta llunyà i una mica estrany, com d'una altra època, sobretot en un registre escrit. Potser oralment ens resultaria més païble. Del que no hi ha dubte, però, és que Ramon Solsona ha fet un exercici d'estil extraordinari i que se n'ha sortit. Només hem de vigilar, com apunta Jordi Puntí en una crítica molt encertada (*L'Avenç*, núm. 367, abril 2011, p. 80), de no quedar atrapats "en el com ho diu, i oblidar-se de què diu." Deixem-nos arrossegar, doncs, per la força d'un Venerando i per la de la majoria de personatges que l'envolten i no en sortirem pas decebuts. La llengua del protagonista, és una qüestió d'estil, com hem insistit, un tret més que el defineix i que, en teoria almenys, ens l'hauria d'acostar, de fer més proper i més versemblant.

(1) Ramon Solsona. *L'home de la maleta*. Editorial Proa (Col·lecció: "A tot vent", 551), Barcelona, 2011. 295 pàgines.

PARLEM DE BOLETS

Dissabte 12 de novembre a les 7 de la tarda

Taula rodona i mostra gastronòmica al local social de *Gent del Masnou*

XIV TROBADA "ANEM A BUSCAR BOLETS"

Diumenge 13 de novembre a les 8 del matí a la Plaça dels Cavallets

Cal portar el dinar (l'esmorzar és a càrrec de l'organització). Els qui ho vulguin poden venir directament al Pla de l'Arròs, a les 9 del matí, per esmorzar uns bons entrepans.

Activitat oberta i gratuïta per a tothom

Ho organitza: *Amics i Antics Escoltes del Masnou*

Amb la col·laboració de: *Gent del Masnou i Caixa d'Estalvis i Pensions*

Fruites i vins de tardor;

FRUITES I VERDURES

COLLITA PRÒPIA
COMANDES A DOMICILI

Masnou Centre - Tel 93 540 03 52

tota una festa!

www.canrac.com

De tot per fer els vostres
panellets i receptes de tardor.
Mestres Villà, 101, 93 555 16 64 el Masnou

www.canrac.com

el celler del mar

GARNATXA, MOSCATELL,
MISTELA

Vins, caves i licors. Gran selecció
de vins. Vins al detall

Àngel Guimerà, 12 el Masnou
93 540 29 53

mercaservei

Fruites i Verdures

SERVEI A DOMICILI

Fontanills, 59
Tel 93 555 32 32
El Masnou

Productes ecològics.

Fruites i verdures de temporada
Navarra, 21 - 93 555 31 66 el Masnou

botiga@totbio.com
www.totbio.com

Servei a domicili.

Frankfurt Parera

95 555 78 94

Als vespres fem comandes a domicili
Alella, el Masnou, Teià i Premià de Mar.
De dimarts a diumenge de 20 a 22:30/23h.
Comanda mínima 15€

Prat de la Riba 98 (Camí Ral Ocata) el Masnou
www.frankfurtparera.com · frankfurtparera@hotmail.com

Exposicions

Fins al 25/11

Col·lectiva de tardor: olis, aquarel·les, dibuixos... de diversos autors.

GRUP RAUXA DE GENT DEL MASNOU

Diumenge 30 d'octubre a les 19 al local social.

Vetllada artística, literària, musical...

A càrrec del Grup Rauxa de GDM

Entrada gratuïta

42è Curs de Balls de Saló de Gent del Masnou

Del 30 de setembre al 16 de desembre

Inscripcions a Gent del Masnou
Dr. Agell, 9, de 6 a 9 del vespre
93 126 82 20

FESTIVAL DE CANT CORAL "MAREME 2011", A BENEFICI D'ESQUIMA

Església del Pilar del Masnou,
dissabte 22 d'octubre les 21.30

Concert amb la participació de les corals:

**POLIFÒNICA JOIA D'ALELLA i
CORAL XABEC DE GENT DEL MASNOU**

Dirigides per **Jordi González Vergés**
i **Montserrat Llagostera i Torrent**

Visita al centre geogràfic de Catalunya

Dissabte 12 de novembre

Sortida temàtico-cultural amb cotxes propis.

Anirem a Cardona, on visitarem les instal·lacions de la muntanya de sal i entrarem a l'extraordinària mina. Després pujarem a la serra de Pinós, per visitar el Santuari de Pinós (s.XIII), des d'on es domina una magnífica panoràmica dels Pirineus a Montserrat. Una petita caminada de 20 minuts ens portarà a la pedra "Rosa del vents", que ens indica el punt del centre geogràfic del nostre país.

Dinarem a l'hostal adjunt al santuari. Per fer la digestió anirem a visitar el poble d'Ardèvol amb una magnífica torre de vigia. Tornada cap al Masnou.

Preu del dinar i visites: socis 26 € no socis 27€

Inscripcions a Gent del Masnou. Places limitades

Laborables: tarda de 6 a 2/4 de 9

Vocalia Recreativa

CAMPANYA DE DONACIÓ DE SANG

Donar-ne una mica és donar molt.

**Diumenge 16 d'octubre de 10 a 14,
al local social de Gent del Masnou.**

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

Tinc títol i no sóc noble,
tinc marges i no sóc riu,
m'afarto amb sopa de lletres,
I no sóc més d'un dia viu.

Resposta: **el dia**

PETITS ENCANTS DE GENT DEL MASNOU, A BENEFICI DE DISMA

Durant tot el **mes d'octubre** podeu passar pel local social de Gent del Masnou, de 6 a 8.30 del vespre, a fer donació de qualsevol objecte o andròmina que sigui aprofitable. Recordem que és indispensable que no siguin de gran volum i que, sobretot, estiguin en bon estat d'ús i conservació: llibres, tasses, copes, ampelles, joguines, discos, gerros, etc., etc. i que es posaran a la venda, a preu supereconòmic, el **DIUMENGE 13 DE NOVEMBRE DEL 2011, DE 10 A 14 HORES. LLOC: C/PRAT DE LA RIBA, ENTRE DR. AGELL I PARADA D'AUTOBUSOS URBANS.** La recaptació serà lliurada a DISMA. **Us agraïm per endavant la col·laboració i generositat.**

Encara em dura la indignació, i el que durarà, només cal llegir els diaris, escoltar la ràdio o veure la TV per agafar un empenyament de cal déu.

I no en parlem si, com jo, vas pel carrer amb l'antena parada, escoltant. A voltes penso que els qui pateixen de sorde-sa, tenen avantatges sobre els qui no la patim, com per exemple, tancar l'aparell. Pel que s'ha d'escoltar?

M'indigna veure o, millor dit, escoltar, quan vaig amb les orelles caigudes, però no "tancades", pel carrer, que és més usual sentir gent amb llengua materna de terres del sud, de l'oest, i de més enllà, que parlar en català. També és força difícil escoltar-ne un de ponent fent l'esforç d'expressar-s'hi, tot i fer un munt d'anys que viu aquí, alguns, tot i entendre'l, encara tenen la "patxorra" de dir-te, *¿cómo dice?*

A voltes penso que potser els falta alguna "peça"? O és que els falta un bull com a les guixes? A més de tenir un orgull que ja voldria que tinguéssim els catalans. D'altra forma ens aniria.

També m'indigna que certs ajuntaments, entre ells, com a mínim, un del Maresme, al qual els regidors no volen penjar l'estelada per l'11 de Setembre, adduint que no representa a tothom; i, en canvi, els mateixos regidors (molt *progres*, això sí) han reivindicat els drets de pobles com els sahrauís o els tibetans, i de col·lectius com el gai! No tinc res contra ningú, i menys en contra de voler ser lliures aquests pobles i els qui siguin, que vulguin deslliurar-se dels qui els espolien; si vull la nostra independència, estic també d'acord que altres la tinguin. També estic d'acord amb la lliure llibertat sexual, he dit llibertat, no llibertinatge. Però és que a tota aquesta patuleia li sembla bé l'emancipació d'aquests i altres pobles, menys el nostre. Es veu que la independència de Catalunya els espanta! També aquesta mateixa patuleia es llença al carrer protestant indignada quan certs països fan això o allò, i no fan el mateix quan dictadures roses o vermelles fan igual o pitjor! I a sobre, sovint, quan els d'aquí protestem per raons ben catalanes, per la por de perdre identitat, ens titllen de feixistes. Aquest mot sembla que està mal utilitzat!

Com no hem d'estar indignats els qui estimem la nostra Pàtria, ens agrada la pau, la tranquil·litat, l'educació, les bones maneres, etc., si només has de sortir de casa per veure o escoltar mil i una barbaritats en contra!

És com si ara certa gent tingués com una mena de butlla, o d'aquells permisos que concedien els manaies, que em sembla que en deien patent de cors (o sigui: robar, matar, violar, etc., això sí legalment), i tinguin barra lliure per fer tota mena de malifetes, destrossar tot el que troben al seu pas, insultar i no deixar viure tranquils els ciutadans honrats. No ser pas on anirem a parar!

Apa, bup, bup

Púding de moniato amb canyella

Ingredients:

500g de moniato cuit (pesar-lo pelat).
50g de sucre integral de canya. 3 ous sencers.
100ml de crema de llet. 1 culleradeta de moca
de canyella en pols. 1/2 culleradeta de cardamom
en pols. Encenalls de xocolata negra

Elaboració:

1. En primer lloc courem els moniatos amb pell fins que siguin ben tous; els deixarem refredar per poder-ne treure la polpa.
2. En un bol pastisser batrem els ous amb el sucre i la crema de llet i hi afegirem la polpa de moniatos.
3. Perfumarem aquesta barreja amb la canyella i el cardamom i abocarem el resultat en un motlle llarg, tipus plum cake. Si és de silicona, ens anirà molt bé a l'hora de desemmotllar-lo perquè no s'hi engaxa gens.
4. La introduïrem al forn, prèviament escalfat a 180º, i la deixarem coure uns 50 minuts aproximadament fins que vegem que la superfície és lleugerament daurada.
5. Una vegada treta del forn, la deixarem refredar i la desemmotllarem en una safata rectangular.
6. Podem decorar-la amb els encenalls de xocolata.

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC

Jaume I, 112
93 555 80 06/16 59
08320 El Masnou - El Maresme
Lluís Valls Marí

TAXIS DEL MASNOU
93 555 86 86
A qualsevol hora

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finqespuig.net · info@finquespuig.net

**SALA
AUTOMOCIÓ**

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 · El Masnou

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03
www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

A T
àngel tena
JOIERS

Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

PANELLETS

de les pastisseries del Masnou

Forn de Pa i Pastisseria

Bautista

El nostre Pa de cada dia

Ara, per a les vostres celebracions

Especial Catering

Demaneu-nos informació

Mestres Villà 87-89 · Tel. 93 555 20 89 · El Masnou

david
pastisser

antiga Pastisseria Font

93 555 34 75

Navarra, 100 · El Masnou

pastisseria@davidpastisser.com

www.davidpastisser.com

MMACE02

(Millor Mestre Artesà
Xocolater d'Espanya 02)

Medalla de bronze

MMAPE03

(Millor Mestre Artesà
Pastisser d'Espanya 03)

Mestre Pastisser

Pastisseria

miquel

Pere Grau, 59

93 555 06 61 el Masnou

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ GRANJA

Matalí
Des de 1866

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · 93 555 04 60